

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

15. årgang.

15. Juni 1943.

Nummer 11-12.

Si til de urolige hjerter = = =

Styrk de slappe hender og gjør de vaklende kne sterke!

Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, frykt ikke! Se, der er eders Gud! Hevnen kommer, Guds gjengjeldelse, han kommer selv og frelser eder. (Es. 25, 3-4).

Forsagthet er ingen kledelig ting for en kristen. A se dem gå der sukkende og klagende, med mørkt ansikt og bøyet rygg som om all verdens besværligheter var lesset på dem er ikke noe skjønt eller oppmuntrende syn. Det er derimot sørgelig å se en kristen misrepresentere sin Herre og Mester på denne måte. De kalles for troende, men deres hjerter er fullproppet med vantro og tvil, de er betitlet de hellige og allikevel klynker de stadig: «Jeg elendige menneske, hvor jeg er syndig og faller stadig!» De bærer navnet kristelige og allikevel kan man finne dem sure og gretne, oppfarende, urimelige og umulige å gjøre tilpass. De kalles for leserne og bønnefolket og allikevel er det ofte dårlig vendt både med lesningen og med bønningen.

En del av dem klynker stadig: «Akk, jeg er så tvilende, jeg kan ikke tro, jeg er riktig en vantro Tomas!» Men når man forsøker å få dem ut fra denne sørgelige tilstand, så gjør de bestemt motstand, de vil simpelthen ikke tro, selv om det er aldri så mange soleklare grunner herfor. De forsøker derimot å finne tusen unnskyldninger og argumenter til støtte for sin tvil og vantro istedetfor å finne et eneste utsagt i Herrens ord som kunne bortta deres tvil som avner for vinden. De jamrer seg over sin motløshet og allikevel får man det bestemte inntrykk at de trives best i forsakthetens sump. De plager seg selv med onde og mørke anelser og piaker seg selv med selv-

bekreidelser. De er ikke stort bedre enn fakiren som piner seg selv på sin spikerseng. Alle deres sanger går i moll dur og deres tale dreier seg mest om det mørke og triste som deres liv er beheftet med. De synes nesten det ville være synd å glede seg og en forbrytelse å le en glad latter. Det ser nesten ut som det finnes en slags tilfredsstillelse i dette å ruge over mørke tanker istedetfor å ryste dem av seg, som Paulus rystet slangen inn i ilden. Bekymringer for det nærværende får manges hender til å synke ned, istedetfor at de skulle overlate alt sin himmelske faders omsorg.

Andre treller under lovens tunge åk, de strever med å holde Guds bud istedetfor å leve på Golgata og flytte inn i det fullbrakte verket.

Noen er svake i troen. De er bundet av tvil og frykt. De tør knapt tilegne seg Guds nådeløfter, de står ved porten, men tør neppe gå inn. De ser de søte nådens strømme, men tør ikke bøye seg ned å drikke, de ser det dukede bordet med fete margfulle retter og gammel klart vin, men de tør ikke ta til seg av rettene, de tenker som så: «Sett at jeg bedrar meg selv, tenkt om det idet hele tatt ikke gjelder for meg dette!» — Dveler gjerne ved mørke tanker om utvelgelsen og nådevalget, men våger ikke i tro gå inn i frelsen og juble i forvissningen om barnekår hos Gud. De våger ikke å istemme sitt halleluja, og hosianna, men deres rop lyder stadig: «Akk om jeg visste med sikkerhet at jeg var barn av Gud! Å, om jeg turde tro at nåden også strekker til for meg!»

Andre igjen er særlig svake når det gjelder *samvittigheten*. De er bundet av en altfor stor samvittighetsfullhet og fryktsomhet. De ser

bare synd og feil i alt det de gjør, de har en nesten sjukelig ærlighet, stadig gransker de seg selv og roter i sitt eget tomme indre, istedetfor å vende sitt blikk til ham som alene kan frelse fra synden, Jesus Kristus. Disse kjære sjele har samvittighetskrupler over ting hvori andre ikke kan se noe ondt. De nekter seg ofte livets mest alminnelige og uskyldige gleder og lever et slags eremitt- eller klosterliv i en slags frivillig askese. Solens skinn, fuglenes sang og bekenes rislen er intet for dem. De synes å mene at sann kristendom er å gå med et langt begredelig ansikt og med et stadig gravalvor. Det er disse som ofte har fryktelige kamper foreks. med sabbatsspørsmålet og likn. Disse behøver å bli styrket, se inn i frihetens lov og bli løst i sin ånd; løst fra eget strev og eget være og komme inn i Kristi herlige frihet.

Andre kristne igjen lider av en svak karakter, de blir ofte overløstet av sjelefienden og ligger under i kampen mot synden. Men de kjemper og faller igjen og gremmer seg over sine nederlag. Hvor godt at det også står et oppmuntrende ord til disse: «Styrk de slappe hender og gjør de vaklende kne sterke, og gjør rette stier for eders føtter.»

Fatt mot, du motløse sjel, du trette pilegrim! Reis deg fra foksakthetens sump og tungsinnets bedrøvelige dvale. Det er din Gud til liten ære å se deg som en hengende sørgpil med grenene vendt mot jorden. Du er en dårlig vegviser for dem som ser på deg og verden får visst et ynkelig inntrykk av din kristendom. Glem ikke pilegrim, at du enno er i fiendens land, at du vandrer henover den fortryllede mark og at det gjelder å være iført Guds fulle rustning og kjempe med den kampstyrke som du eier i din sjel. Gud har ikke gitt oss motløshetens ånd, men derimot krafts, kjærlighets og sindighets ånd.

På reise i Finnmark.

Gi ikke ved din motløshet fienden anledning til å anfalle deg som en flokk gupende ulver. Husk på det var de utmattede av Israel, etter-troppen som ble anfalt av Amalek.

Her er en oppmuntring til deg. Si til de urolige hjerter: *Se der er eders Gud!* Se på din Gud, betrakt ham og din tro vil styrkes. Husk på at han er en almektig Gud, en som veier høye på vekt og berge på vektskåler, som holder havet i hule hånd og aldri spiller en dråpe. Se på ham. Er det noen grunn til pessemisme? Kan den Allmektige holde deg oppe? Eller skal han trettes og bli modig slik som du er? Har du glemt hvem som er med deg i den hellige krig? Det er den treenige stormakt: Faderen, sønnen og den Hellige And. Samt engelenes mange tusener. De som er med oss er flere enn de som er med dem. Kom også ihu at du ikke er alene om å gå på himmelvegen, tusener er gått foran deg og tusener vandrer med deg på stien. De samme lidelser er lagte på eders brødre i verden. Og er vegen besværlig, så er målet herlig. Du er snart hjemme i den gyllne stad og alle lidelser er for evig glemt.

«Se der er eders Gud.» Forlatel-sens Gud vil tilgi deg alle dine syn-der, fredens Gud vil gi deg fred som floden, Kjærlighetens Gud vil fylle din sjel med sin kjærlighet, nådens Gud vil bevare deg i nåden og herlig-hetens Gud vil fylle din sjel med sin kjærlighet, nådens Gud vil bevare deg i nåden og herlighetsens Gud gi deg en plass i herligheten. La Gud være din husbond, din lege, din forsørger, din bolig, ditt lys, ditt alt.

Hva kan stille hjertets uro? Jo: «Tro på Gud og tro på meg!» *Et blikk på Jesus*, det blødende Guds lam tar bort uroen når det gjelder din synd. Vi leser et underlig ord i Es. 35, 3—4: Hevn kommer selv og gjengjeldelse, han kommer selv og frelser dere. Er det ikke en underlig ting at Guds gjengjeldelse skulle bringe oss frelse? Og allikevel er det så. I videste forstand gjelder dette hva som skjedde på Golgata.

På Golgata rammet straffen ham, den uskyldige syndebarer og stedfortreder for mitt folks misgjernin-gers skyld traff plagen ham. Guds vredes lyn slo ned over det lyteløse lam, stedfortrederen, og slo ham. Men så er også korset blitt den store lynavleder som avleder Guds vredes lyn for oss. Ved korset er det tryg-

«Liksom regnet og sneen faller ned fra Himlen og ikke vender tilbake dit, men vanner jorden og får den til å bære og gro og gir mannen såkorn og den ætende brød, således skal mitt ord være som går ut av min munn, det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men de skal gjøre det jeg vil og lykkelig utføre det jeg sender det til.»

(Esaias 55, 10—11).

Elskede venner!

Hjertelig tak allesammen for ga-ven jeg nettopp har mottatt. Brevet har vært 5 uker på vegen da det ble ettersendt fra Vadsø. Må Gud vel-signe eder igjen for eders kjærlighet, det skal ikke vende tomt tilbake. Herren som ser i løndom skal vel-signe i det åpenbare.

Reiste fra Vadsø for 4 uker siden til Honningsvåg. Da hurtigruten er innstillet her nord på grunn av for-holdene, er det bare «hurtigrute-er-statning», som de kaller det heroppe som går over østhavet til Tromsø og det er noen små båter. Om vinteren er bilvegen over fjellet stengt på grunn av sneen, så det var ingen an-nen veg å ta (det vil si man kunne få hesteskyts til Karasjok over fjel-vidda, men det kostet flere hundre kroner), — så jeg tok en av disse er-statningene,» og Gud bevarte oss. Det er så godt å vite at våre liv er i Her-rens hånd.

Her kan man jo få se litt av kri-gens redsler på nært hold, men Gud bevarte vår vesle båt. Hvor det er godt å ha en frelst sjel og vite at en-ten vi lever eller dør hører vi Herren til.

Vi hadde snøtykke og storm på vegen og når vi kom til Kjøllefjord ble vi liggende, værfast. Br. og str. Kristiansen som er stasjonert der kom ned til båten og da vi ikke kun-ne komme avsted før neste dag ble jeg med dem i land og fikk hilse på våre kjære venner Myrengs. Det var møte der om kvelden og det var rik-tig åpent og gildt å vitne. I Kjölle-fjord har de hatt vekkelse i vinter og lokalet var helt fullt. Må Gud vel-signe våre kjære venner som står trofast i tjenesten der.

ge tilfluktsted, det sikre rom hvor vi kan være sikre for tid og evighet.

Axel Nilssen.

Neste dag ut på formiddagen had-de stormen gitt seg litt så vi kunne komme avsted, men det var en hårtørn med sjøsjuke den siste biten.

Kl. halv ni var vi framme i Hon-ningsvåg og der sto br. og str. Lar-sen og tok imot meg. Det var godt å få komme i land og få komme til Larsens gjestfrie hjem. Må Gud vel-signe dem igjen for hva de gjør for Herrens små. Etter å ha vært i Honningsvåg noen dager kom Åsta sydfra og det var gildt å møte henne igjen og at vi isammen kan fortsette den gjerning Herren har kalt oss til. Vi hadde en velsignet tid sammen med vennene. Det var nesten vondt å rive seg løs, men det er så mange som venter på besøk så vi måtte vi-dere. Gud velsigne vennene i Hon-ningsvåg for all deres kjærlighet og gjestfrihet imot oss.

Vi er no kommet til Kistrand, til br. og str. Skipperud. Vi hadde en god reise hit. Porsangerfjorden lå ganske stille og blank, men det var kaldt, nesten 10 grader, så her oppi i Finnmark er det nok ikke vår enda. Nei, full vinter og mye sne. Vi blir her til over påske og vår bønn til Gud er at vi må få en velsignet tid sam-men med vennene her, en vederkve-gelsens tid fra Herren. Lokalet her er dessverre opptatt, men Skippe-ruds har en stor deilig stue som de har innredet til lokale. Vi har del-tatt på et par møter og det var åpent å vitne. Har også hatt et par barne-møter og det var svært oppmuntren-de å se hvor ivrige barna var etter å få lese opp sine minnevers — fra det minste til den største. Traktene her omkring Porsanger er et hart felt på grunn av lestadiismen, men Her-ren er mektig til å bryte alle lenker og bånd, og satte de undertrykte fri.

Så må dere huske oss fremdeles kjære venner. Må Herren bruke oss i sin tjeneste. Hjertelig hilsen til dere alle med 2. Krøn. 20, 15—22).

Eders i Jesus

Str. Åsta og Skipperuds hilser.

Alfhild Bjerva.

Kristendommen hyller hverke himmel eller jord i sørgeflor og set-ter ikke dødens stempel på noen av livets liljer. Skovgaard-Petersen.

Vil
Har du val
vil du helt
Han som k
gikk den t
Ja, han gik
mengden a
full av pi
Ble mishand
Har du set
ikke aner
også de tils
skjønt de v
Har du set
hvor der rek
Hør Han be
dog din vilj
Og til sist
ingen väve
spottet, hån
inntil Han
Da han død
Våre synder
Jesus ble d
tredje dag
Skulle vi e
Han som g
Io vi vil vä
Vi vil vitne

Be derfor høstens Herre - - -

Vil du ikke følge Jesus?

Har du valgt å følge Jesus, i Hans forspør gå vil du helt og fullt ut tro Ham, og for sannhet stå.

Han som kom så helt uskyldig, til vår arme jord, gikk den tunge veg frivillig, hvilken nåde stor.

Ja, han gikk her så, foraktet, og forlatt av menn mengden aktet Ham for intet, hadde intet hjem, full av pine, kjent med sjukdom, andres skyld Han bar, Ble mishandlet skjønt uskyldig, han tålmodig var.

Har du sett Ham der han vandret, ene og forlatt, ikke anerkjent av mengden, kun en liten flokk, også de tilsist forlot Ham, da Han anklaget stod, skjønt de vet Han er uskyldig, hellig ren og god.

Har du sett at vegen fører til Getsemane, hvor der rekkes Ham et beger, full av lidelse. Hør Han beder til sin fader, ta den kalk fra meg, dog din vilje vil jeg gjøre, gå den tunge veg.

Og til sist Han ble anklaget, og uskyldig dømt, ingen våvet å stå hos Ham, vennene var rømt, spottet, hånet, tornekrønet, spyttet på, hudflengt, inntil Han så rent elendig, ble på korset hengt.

Da han døde høyt han ropte, no er det fullbrakt.

Våre synder er no sonet, alt er no forlatt. Jesus ble dog ei i døden, nei Han lever enn, tredje dag ved morgenrøden, Han sto opp igjen.

Skulle vi ei følge Jesus, leve helt for Ham? Han som gikk den tunge vegen, og borttok vår skam.

Jo vi vil vår frelser elske, helt Ham høre til, Vi vil vitne om Hans frelse, Vi Ham følge vil.

A. B.

For en kort siden mottok jeg fra en ikke ukjent by i Østfold kr. 330.00 til nye Congomisjonærer, og etpar dager seinere kr. 1,000.00 fra samme sted.

Først tok jeg det bare som et gledelig tegn på at interessen for misjonen igjen hadd våknet til liv, men etterhvert har det blitt klart for meg at Herren må ha en spesiell mening med denne oppmutring.

Det er no så lenge siden vi hadde forbindelse med misjonærene ute på feltet, at vi lett glemmer hvilke forandringer avbrytelsens år nødvendigvis måtte føre meg seg.

For br. Alb. M. Christiansens vedkommende er det ikke langt fra 9 år siden han var hjemme i Norge, og for de sist utsendte misjonærer blir det snart 4 år. Når man erindrer at en misjonærs termin i det indre Afrika i alminnelighet ikke kan regnes for mere enn 4 år er det innlysende at det må bli forandringer så snart forholdene gjør det mulig å reise til og fra Afrika.

Br. Christiansen må selvfølgelig få anledning til å komme hjem først. Det unner vi ham alle av hjertet. Det skal være med takk til Gud vi ønsker ham velkommen tilbake til hjemlandets jord etter disse mange år. Men for br. Christiansen er det ikke bare å reise fra det hele i glede over å få sin velfortjente hvileperiode i Norge. Han må ha noen som overtar arbeidet derute.

Etter de sparsomme opplysninger vi har fra feltet har han full tillit til de trofaste medarbeidere han allerede har derute, og jeg tviler ikke på at disse både har tro og mot til å fortsette uten ham, men de har mere enn nok å gjøre som det er. For søster Harriet Johansens vedkommende gjelder det jo i første rekke å ta seg av alle de sjuke. Det er derfor nødvendig å få hjelp når br. Christiansen reiser.

Hva kan da vi gjøre med dette?

Det er dette spørsmål mine tanker har dreiet seg om etter mottagelsen av ovennevnte gaver. Det kjente ord i Matt. 9, 37 og 38 har i denne forbindelse kommet for meg: «Høsten er stor, men arbeiderne få; be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst.»

Det trenges i sannhet arbeidere i

Herrens store høst, men det må være arbeidere som Herren selv kaller og utrustrer.

Enhver som har kjennskap til misjonsarbeidet vet hvilke skuffelse og vanskeligheter det kan bli med arbeidere som mangler dette kall. Derfor er det også Jesus gir oss dette råd: å be høstens herre at han vil drive arbeiderne ut. Han vet hvem han kan bruke, og han vet hvor han skal finne dem, men han vil at vi skal være med å be dem løs fra alt som vil hindre dem i å følge kallet.

La oss være enige om å be om dette.

Danvik pr. Drammen i mai 1943.

Erling Syversen.

Sabbaten i Bibelens lys.

Av O. Karlsen.

Br. O. Karlsen har gitt ut en liten brosjyre angående sabbatsspørsmålet og har mange ting å si oss.

Boken er anbefalt av M. K. Kleppe som gir den en god anbefaling.

Boken koster kr. 1.00 + porto 14 øre. Den kan bestilles av O. Karlsen, Fredenborg, Skjeberg, og i «Misjons-Røsten»s eksp.

De frie venner i Norge.

I «Korsets Seier» skriver O. O.:

G. Iversen, redaktør av «Misjons-Røsten» har gitt ut 2 hefter med tittelen «De frie venner i Norge.» Dette ser ut til å bli en interessant serie. Det er især gripende å lese om «gamle dager» hvordan den første brytningstid artet seg for den frie virksomhet i landet vårt. Disse to heftene handler om virksomheten i Østfold, Buskerud og Vestfold fylker. Heftene som er velskrevet og oversiktlige vil sikkert bli godt mottatt og lest også utenfor de frie venners rekke.

Stevne i Askim.

Menigheten i Eben-Eser, Askim, innbyr til stevne i pinsehøgen.

Velkomstmøte pinseaftnen kl. 8.

1. og 2. dag møter kl. 10,30 og 5.

De som skal overnatte må melde seg til John Dahl, «Eben-Eser, Askim.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Arbeidet.

Vi møter selvfølgelig flere vansker i arbeidet for å utbrede evangeliet i denne tid enn i fredstid. En ting som særlig berører forkynnergjerningen er i første hånd no arbeidstjenesten. Mange av de yngre predikanter og arbeidere i våre menigheter blir utkalt til arbeidstjeneste og det er vanskelig å erstatte dem med en gang. Det er allikevel et stort gode at forstanderne får fortsette sin gjerning. De må no forstå sin store oppgave og hjelpe til der hvor de kan, både i sin egen forsamling, og ellers så langt de evner. Vi bør takke Gud for at det er gitt disse lettelsener og bruke anledningene.

Samtidig er det flere i forsamlingene som kan benytte fritiden til å ta ut på utposter og småsteder for å hjelpe til i det kristelige møtearbeid.

Vi går også ut fra at de predikanter som no er utkalt til arbeidstjeneste bruker den anledning som gis til å virke der hvor de er. På den måte kan de nå nye folk som kanskje ellers aldri går på de kristelige møter.

Så er det reisevanskene.

Så vidt vi kjenner til har myndighetene stillet seg velvillig når det er blitt søgt om reisetillatelse når det gjelder kristelige forkynnere. Flere predikanter som vi kjenner har fått innvilget reisetillatelse og mange predikanter er blitt satt inn i arbeidstjenesten på sitt hjemsted, slik at de framleis kan bruke sin fritid i evangeliets tjeneste i den forsamling hvor de hører hjemme. Det viktigste er at vi i hele vår ferd og i hele vårt liv er åpne for Guds ånd så ordner

MISJONS-RØSTEN

nok Herren det slik at vi blir til velsignelse, og at vårt liv blir nyttig.

Det er også en stor velsignelse å komme sammen til småstevner på de forskjellige steder. På den måte kan man samles og oppbygges.

Det største av alt er at Gud er med oss, som Westlie sa.

Husk at neste nummer kommer ca. 15. juli.

Nye abonnenter

kan få bladet fra 1. januar enda. Vær så snild å bemerk det om det ønskes fra nr. 1.

Predikant Erik Skoie vandret hjem.

Broder Skoie gikk hjem til herligheten den 17. mai etter et langt og smertefullt sjukeleie. Som en troeshelt levnet han og som en troeshelt gikk han seirende og lykkelig over floden. Vi hadde alle det håp at Gud skulle ha reist ham opp, men når det har behaget å hente sin tjener hjem, så får vi si med Job: «Herren ga, Herren tok, Herens navn være lovet.»

Br. Skoie ble født på Skoie ved Mandal 3. desember 1883, ble således bare 59 år. Som 15 års gutt ga han sitt liv til Herren, men først i 26 års alderen kom han til et bevisst liv i Gud, og tok troende dåp. Han var da i Amerika. Da han kom hjem, fikk han kall å gå inn i forkynnergjerningen. Virket da først i Indremisjonen og siden i Finnemisjonen. Da den frie forkynnelse kom til Mandal ved br. Gustav Svennevik, ble Skoie grepet, fikk oppleve frigjørelsen, og som han selv sa gikk ut fra alle partier. I tro til Gud bar han det fulle evangelium ut over landet. Han hadde 9 barn hjemme, men Gud var trofast.

Begravelsen foregikk fra Mandalkapell lørdag den 22. mai. En stor skare venner fra by og omegn var møtt fram. Etter sangen «Når solen daler og når aftensolen seg senker over livets siste dag,» var sunget til te br. Vennessland ut fra 2. brev til Tim. 4, 7: «Jeg har stridd den gode strid, fullent løpet, bevart troen. Br. Vennessland tegnet et vakkert bilde av br. Skoie. Budskapet ble båret fram i kraft og den store forsamling var grepet. Sangen: «Når mitt livs siste mil er fullendt.» Br. Evenstad når striden er endt.» Br. Evenstad talte så innerlig og kort fra Johs. 13:7: «Hva jeg gjør forstår du ikke men du skal skjønne det siden.» Han sa bl. a.: Hva Herren har gjort for står vi ikke, men kanskje frukten var moden, og for at den ikke skulle skade måtte den hentes hjem.

Sangen: «Skal vi møtes hist ved floden.» Så ble båret til de siste hvilested av hans to staute sønner Harald og Odd samt nære slekt. Ved graven talte br. Gustav Svennevik. Undertegnede leste så Ap. 2:1—7 og brakte en takk fra alle venneflokker i vårt land for hva han hadde vært for dem.

Etterpå møttes nære slekt og venner i hjemmet, hvor vi ble vederved for legemet. Deretter ble det en minnemøte i haven, hvor mange vitnet. Det som grep alles hjerter var datteren Ruth som sa: «17. mai ble fars store frihetsdag. Savnet blir stort, men det største vi kan minne far, er at vi alle vandrer i hans fotspor.» Stor fred hvilte over samværet. Naturen utfollet hele sin strålende prakt på denne vakre mai dag. Vi priser Gud for hva br. Skoie har vært for våre venneflokker ut over landet og lyser fred over hans minne.

Halfdan Wik.

Karoline Andersen.

Atter er en av de gamle i forsamlingen her hentet til herligheten. Det er str. Karoline Andersen. Hun var en av dem som var med i Torvgate 7 i Oslo, men seinere flyttet hun sammen til Ski hvor de straks gikk igang med fri virksomhet og arbeidet sammen med no avdøde Jørgen Dammen. Siden flyttet de til Sarpsborg hvor hennes mann døde allerede for flere år siden. Str. Andersen er tilsluttet Misjonshusets menighet mange år.

Sarpsborg gravleser
Lørdag
dersen s
av 84 år
gravlund
kapellet
jeg blott
på talte
de ord
netopp i
dens sta
verdens
oppstand
rednings
men ble
ved Jesu
Det er li
ler disse
des ikke
skjedsst
de mått
ga dem
sted hj
verket
han ikk
ligheten
red for
flytte ti
ne etter
alder å
Etter t
forsvine
på kraf
fra fan
menigh
Ved gr
slutt sa
din nåd
Mars
Hedber
Etter
i Misjo
A. Ho
husets
sang o

Send
takk t
som u
vist o
både e
Takk
egn fo
gravles
Eder
Sign

Sarpsborg Dagblad skriver om begravelsen:

Lørdag den 1. mai ble enkefru Andersen som døde i påsken i en alder av 84 år, stedt til hvile på St. Olavs gravlund under stor deltagelse. I kapellet ble det sunget: «Et navn jeg blott vet som forbliver». Etter på talte Stefan Trøber fra de trøstende ord i Johs. ev. 14, 1—3. — Vi er netopp i påsken blitt minnet om verdens største tragedie, men også om verdens største triumf, Jesu død og oppstandelse. Menneskene som var redningsløst fortapt grunnet synden, men ble forløst og ufridd fra døden ved Jesu forsoningsverk på Golgata. Det er like før sin død at Jesus uttaler disse ord: «Eders hjerte forferdes ikke». Han ville trøste dem i avskjedsstunden og minnet dem om at de måtte sette sitt håp til Gud. Han ga dem også løfte om et ferdigberedt sted hjemme i himmelen. Frelsesverket ville ha vært mislykket hvis han ikke fikk berget oss hjem i herligheten, og denne herlighet er bered for alle mennesker. Avdøde fikk flytte til det sted som var beredt henne etter meget i over en menneskealder å ha tjent Gud i troskap. — Etter talen ble sunget: «Hvor snart forsviner dog livet her.» Det ble lagt på kranser fra barn, barnebarn og fra familien og fra Misjonshusets menighet hvor avdøde sto tilsluttet. Ved graven talte A. Hedberg og tilslutt sang man: «Å Gud, hvor er din nåde stor».

Marskalker var J. Kvist og A. Hedberg.

Etter gravferden var det minnefest i Misjonshuset hvor det var tale av A. Holm og Thv. Hansen. Misjonshusets strengemusikk deltok med sang og musikk.

Hjertelig takk.

Sender herved min hjerteligste takk til alle venneflokker og enkelte som under denne vår tunge tid har vist oss stor kjærlighet og sympati både økonomisk og på annen måte.

Takk til vennene i Mandal og omegn for den store deltagelse ved begravelsen og ellers.

Eders søster i Kristus.

Signe Skoie.

Barna.

SPREDTE FELTER

Fra Larkollen.

Påskeaften syklet vi avsted til Larkollen for å delta med vennene i påskens møter. Påskeaften var det bestemt bønn- og musikk møte hos Herman Hallingås hvor de nyfrelste kom sammen for å lære å spille og synge til ære for den frelser de har funnet. Det ble en feststund og det er sant som sangeren sier: «Hvor deilig det er å møte når ene man vandrer fram, en broder og søsken-skare på vegen til samme hjem.»

Halleluja! Det var også noen ufrelste sammen med oss og tenk: når vi i bønn takket Gud for stunden overga to seg til Jesus. Det var godt å høre dem da de gråt og ba til Gud. Tiden gikk og det ble seint før vi fikk slutte.

1. pinsedag sto vi tidlig opp og da det var pent vær var vi på fire steder og sang tidlig om morgenen. Det var ungdomsstevne på Borglund pensjonat og da vi sang der om morgenen var det mange ungdommer som kom ut og lyttet til. Av pastor V. Sundeen fikk vi innbydelse til å komme til dem på formiddagsmøtet. Det var gildt å se denne store ungdomsflokk som lyttet til fru misjonær Viks foredrag om misjonen på Madagaskar. Vi måtte synge et par sanger og det er alltid godt å synge om «Det Guds lam som bar verdens synd.»

Om kvelden samledes vi på «Betel» til fest. Vi hadde også den glede å ha med oss brødrene Andersen med svoger fra Rygge, som sang og spilte og vitnet.

Br. Jansen ønsket den store skare velkommen til festen og ønsket at det måtte bli en feststund med Jesus i vår midte. Så vekslet det med sang og vitnesbyrd og det ble en god stund med rik velsignelse. Halleluja! All ære til Lammet!

2. dag samledes vi på «Betel» igjen og Gud er trofast. Det var mange denne gang som søkte forbønn og ville ha et nytt møte med Jesus. Det ble sent før vi kom til Fredrikstad den kvelden. Vi har lovet vennene å fortsette å ha møter om 14 dager igjen.

Lørdag 8. mai samledes vi atter til møte hos Håkon Løken og Gud være lov, vekkelsens ild fortsetter. Også

denne kvelden var det flere som overga seg til Gud og flere ungdommer ville ikke gå enda møtet varte til kl. 1 om natten. Når Gud frelser stakers menneskesjeler så står det ikke til å passe klokken. Det største av alt er at sjeler frelses. Jesus arbeidet selv til langt på natt og sto opp før det var lyst og gikk ut og ba. Vi må gripes av denne brann for sjeler.

Vi kommer til å fortsette her i Larkollen da det er mange som er blitt frelst og mange er kalt av Gud.

Be for oss!

Thorleif Carlsen, Guttorm Hansen.

Vestre Jakobselv.

«Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud.»

(Hab. 3, 18).

Ja, salige er de som kjenner til jubel, den som er å få hos Herren. Vi kan synge med sangeren: «Salig du som kjenner Jesus og fortroster på Hans navn. Du har funnet deg en fristad i Hans åpne dyre favn. Mennesker de dør og svikter sine løfter her på jord. Jesus Han er alltid trofast, like faste er Hans ord.»

Vi lever vel. Mørketidens trykk har virket tungt på støvhytten i år, men Herren har holdt oss oppe ved sin makt, så vi har vært i hans tjeneste hele tiden. Priset være Gud. «Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har gir han stor styrke.» No har naturens herlige sol begynt å tære på vinterens kolde sne som enno ligger tykt over hele Finmark. Det er enno ikke en bar flekk oppe på fjellene. De få flekkene som er bare er nede ved sjøen. Rundt huset vårt er det enno full vinter. Ja, slik har vi det her oppe, og dere har full sommer, med blomster og gode greier. Men dette nærværende har så lite å si for oss, når Gud åpenbarer seg for våre hjerter. Da kan vi si med apostelen: «For jeg holder for at den nærværende tids lidelser ikke er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss.» Vi har fremdeles gode møter. Guds ånd virker fremdeles mektig på hjertene. Måtte enno mange reddes før Jesus kommer. Ja, han som har begynt sin gode gjerning også her på vårt sted, vil selv fullføre den inntil sin dag. Takk og lov!

Så har vi også tenkt ved Guds nåde hvis ikke noe kommer i vegen i ti-

dens løp å ha vennestevne her i V. Jakobselv den 18. juli.

Hils fra eders søsken i Kristus.

Martha og Andreas Mathisen.

På pilgrimsferden.

Stanset i Eidskog til onsdag 5. mai. Syklet så til Fosser i Høland og deltok i møte på Bjørkelangen om kvelden. Møtet holdtes i Folkets Hus store sal og var utmerket godt besøkt. Det var nok over 200 samlet, tenker jeg, og det var jo fin-fint en hverdagskveld på landsbygda og i våronna. En del av menigheten på Fosser og forstanderen der og evang. Anders Anderson som bor på Fosser deltok med sang og tale. Det var åpent å tale til de mange ufrelste, mest ungdom. Det er uten tvil at det vil skje noe på dette sted om bare tiden blir nyttet.

Torsdag rullet det til Askim hvor møte holdtes hos en gammel søster på en plass utenfor stasjonsbyen. Da sykkelens slo seg vrang og jeg benyttet litt for meget av dagen til å hilse på gamle kjente ved Fosser, ble det i siste liten jeg kom fram til Askim. I Frankrike, som huset heter, var det stappfullt av folk. Sognepresten deltok også med i møtet. Br. Ernst Falck og Aimar Karlsen var også hjemme og deltok. Det var varmt både utvendig og innvendig.

Fredag sto turen hjem og uten uhell kom jeg hjem hvor alt var bra. Meget arbeid med «Røsten» og annet ventet på meg og det ble bare å ta fatt. Min sønn arbeider no i jordbruket og kan ikke få noen tid til ekspedisjonsarbeidet så det blir mere å gjøre enn før.

Søndag syklet jeg til Saltnes i Råde. På «Klippen» var det ganske bra med folk. Det har jo vært en god søkning til møtene og vekkelse der i vår. Langfredag var de i Rygge og døpte 16 stykker. Det er en ung bror som er vokset opp der på stedet som har virket der i vår. Han har vært bosatt på Tønsbergkanten, men er fra Råde og har blitt frelst blant vennene i «Klippen.» I Tønsberg deltok han blant pinsevennene. No har han bosatt seg i Råde igjen. Undertegnede, Alfred Andreassen og Solgård, som er broderens navn, deltok. Hos Lars Lervik fikk jeg denne gang herberge.

Torsdag, fredag og lørdag fikk vi besøk av Didrik Solli i Misjonshuset,

Sarpsborg. Det var stor søkning til møtene og mange fulgte innbydelsen og kom fram til forbønn. Noen var sjuke, andre søkte mere fra Gud og også noen ønsket å bli frelst. Fredag ble 9 døpt i vann. De var fra «Kristi menighet» i Fredrikstad. Br. Solli reiste fra oss til Rygge og derfra videre til Oslo.

Lørdag 15. mai deltok jeg på møte hos Arnt Gressløy, Varteig. Søndag var det fest i Misjonshuset for de barna som har gått til kunnskapsprøven. Det er en riktig vekkende og god ånd. En ung søster som var blitt sløv og holdt på å gli ut ba om forbønn.

Lørdag 22. mai var endel av oss fra Misjonshuset hos Kingsrød i Skjeberg. Det var mange folk. Br. O. Karlsen, undertegnede og flere vitnet om Gud.

Søndag 23. mai var jeg i Rygge. Det var gildt å hilse på vennene igjen. 3 brødre fra Vestby deltok også i møtet.

Så går det mot høysommer igjen. Den fagreste tiden i landet vårt er atter kommet. Det er vidunderlig vakkert utover landet no. Hvor godt kunne ikke menneskene hatt det om de bare var forstandige og holdt seg til Guds ord. Det er det eneste som kan gi oss den evige og med lengsel ventede fredstilstand. Herren skal gjøre ende på krigene på jorden og han skal skape et evig fredsrrike for dem som har hatt sin tilflukt til ham.

Gjennom skapningen går det et sukk: Kom Herre Jesus. Kom snart! Hele skapningen lenges etter Guds barns åpenbarelse.

G. I.

Frå Kårvikhamn i Nord-Norge.

Dette stedet har vel aldri latt høyre fra seg før, men no vil eg sende min helsing herfra.

Vi har hatt ei god tid her denne siste vinteren. Flere sjeler er blitt frelste, og det takkar vi Gud for og gjev Ham æra. Kor mange som er blitt frelst kan eg ikkje sei no, då det er Herren som fører alle bøkene. Takk og lov for at verket er Hans. Her er enno mange som er vakte, men som ikkje tør ta skrittet ut. Måtte Herren snarleg rive dem frå verden. «Han som har teke til med den gode gjerning, Han vil og fullende den inntil Jesu Kristi dag.» (Fil. 1, 6).

Vi har Hans løfter som vi kan stole på, og da veit vi at Herrens ord skal ikkje vende tomt tilbake.

Broder Trygve Hanssen har vore her noen ganger og hatt møter. Siste gangen han var her var skjærtorsdag, da var noen av vennene frå Rosssfjorden saman med han. Dei gjekk på ski over fjellet, ca. 2 timers gang. Musikkinnstrumentene bar dei på ryggen. Det blei eit herleg møte. Guds ånd var nær. Mange var vakte, men ingen våget seg ut på dypet i Guds frelserhav. Ei herleg bønnestund hadde vi saman før vi skiltes.

Tilslutt vil eg be vennene rundt om å be for oss, at dei nyfrelste må bli bevart i trua, og at dei som er på valget må få kraft til å velge rett.

Brorshelsing med 1. Kor. 2, 9 frå
Torstein Bjorback.

I Kristi menighet, Fr.stad

har de hatt en god tid. Br. Didrik Solli har virket der i ca. 3 uker. Flere er blitt frelst og mange folk har vært samlet om Guds ord.

Et par nye arbeidere har reist nordover til Nord-Norge. De tilhører «Kristi menighet.» Den ene er søster Randi Arntsen og den andre br. Ernst Jensen. Begge to har vært med i arbeidet på sitt hjemsted og har menighetens tillit.

Flere er kaldt og om Gud vil reiser de seinere.

Når hjertet lukkes for Gud åpnes det for synden, men når det lukkes for synden, åpnes det for Gud.

Menneskene bedømmer hjertet etter vår tale, Gud dømmer vår tale etter hjertet.

De lyseste tanker kommer ofte i de mørkeste timer.

Pinsestevne i Drammen.

De frie venner i Drammen innbyr til oppbyggelsesstevne fk. pinsehelig. Velkomstmøte pinseaften, lørdag den 12. juni kl. 19. Predikanter og interesserte venner som ønsker å delta bes sende noen ord herom i betimelig tid til br. Harald Ibsen, Hermanstorffsgt. 28, Drammen, tlf. 1374.

Alle hjertelig velkommen i Jesu navn. Broderhilsen.

K. J. Andersen. Hans Kalmo.

Alf Ormås. Harald Ibsen.

Utenfor leiren.

Det hender jo ofte at vi kristne besøker andre vennegrupper og medens jeg fortiden er her på landet og ikke har så god anledning som før til å gå på møter brenner det allikevel en hellig lengsel etter å samles med de hellige og ete av livets ord. Vi som er oppreiste med Kristus søker jo det som er oventil og ikke det som er på jorden. Det er en frukt av det nye livet som fikk plass i våre hjerter da vi kom i berøring med Jesus Kristus. Vil berette litt om et slikt møte.

Møtet begynner og når hjertene blir satt i brann kjenner vi oss hjemme og kan ånde fritt og åpner oss for Guds ånd så den kan komme til og blåse i vår have.

Guds ord forteller oss at når vi kommer sammen så har hver av oss noe. En har en sang, en annen en tunge, en har tyding o. s. v. Alt etter som den Hellige Ånd tildeler oss. Da blir det et åndelig møte. Det er nå for det meste slik at forstanderen eller den som leder møtet tar ledelsen i sin egen hånd og derfor blir det ofte møter uten ånd og uten liv. Vi som er frelste og vil gå Herrens veg burde ikke være tilfredse med mindre enn at Guds ånd får virke fritt. Guds ord sier at der hvor Guds ånd er, der er det frihet. Hal-leluja!

Broderen som er fremmed for vennene bryter derfor ut i en takkebønn på fremmede språk. Herren begynner å stemme hjertet og setter lovprisningens hjul i bevegelse til ham som løste den bundne og som sjelen elsker. Ble dette klart for oss ville nok gleden velde slik fram fra vårt indre at alle menneskelige regler for møtene ble satt til side.

Brorens takkebønn tilfredsstillet ikke lederen av møtet og den ble avbrudt. Vedkommende var fremmed der og tilhørte ikke der og hadde ikke navnet i menighetsprotokollen. Siden vi fikk livet i Gud skulle vi jo ikke lengere kjenne hverandre etter kjødet, men etter ånden.

Den fremmede bror går hjem etter møtet og er bedrøvet over en slik mottagelse. Det rent tærer på sjelen. Hvorfor ble han stoppet? Er det noe galt? Da kom Guds ånd og vederkveger sjelen og ordet kom-

mer til hjelp: Skulle ikke jeg gi den Helig-Ånd til hver den som ber meg om det?

Så talte Herren til meg ved et bilde fra min hønsegård: En av hønene ble så dårlig behandlet av de andre. Det var forresten merkelig; for den var den snildeste av dem alle. Ikke fikk den komme til matfatet og ikke fikk den ligge i fred og bade seg i sanden sammen med de andre. Tilsist gikk de allesammen løs på den og hakket den så blodet fløt. No måtte jeg ta den fra dem og la den gå fritt utenfor hønsegården. Den fikk spise av de fete gressganger og de fete retter på marken. No kunne den fryde seg og være trygg.

Den lengtet visst allikevel etter å komme sammen med de andre; men akk, de andre ville ikke vite av den.

Noen dager etter er det en annen som får gå igjennom. Det blir samme leven og jeg bestemmer meg for å sette den utenfor til den andre som har lidt samme skjebne. De må vel enes. Men den var ikke før kommet ut til den utenfor før den går bort og hakker den ustanselig, mens den andre ikke rørte seg engang. Den ene hadde altså lammenatur og lot seg behandle slik uten å ta igjen, og jeg tenkte: Du er den snildeste i hele flokken og hvorfor blir du så dårlig behandlet?

Slik kan det også gå med oss. Vi går ut fra flokken for å søke likestillede, kanskje de forstår oss bedre; men det kan gå med oss som med denne høne. Vi tåles ikke. Vi kan spørre oss selv, hvorfor og hvorfor, men en dag skal alle spørsmål besvares. I den velsignede Bibel ser vi hvordan mesteren selv ikke tåltet av mange. Han ble motsagt av mange og forlatt av mennesker.

Av den vesle flokken som fulgte ham var det også en som gikk med ondskaps tanker om å forråde ham til dem som hånet ham og slo ham i ansiktet. Hvorfor? spør vi. Må Herrens ånd få slått ned all hovmot og herskesjuka så vi strever etter å være små. Da blir det orden i forsamlingen og da gjør vi som Paulus sier: *Hindre ikke noen i å tale med tunger.* Da vil vi samles i forståelse og se frukter av våre sammenkomster.

Einar Ek.
Barkåker st.

Ennu er det nåde.

Hvorfor vil du lenger drøye i syndens hårde bånd når frelsen er deg givet, hvis du deg vender om.

∴ Blodet randt fra hans pande og dype naglesår, og av den offervilje vi alle frelsen får. ∴

Av nåde han oss giver av frelsens kildevann, for uten kort og penger han give alt oss kan.

∴ Kom vil du med oss følge til Himmelen hånd i hånd, du fri vil bli fra synden og løst fra lenkens bånd. ∴

Jeg spørger deg du kjære: Har du en gang vært med?

Svar meg no ganske erlig:

Har du i hjertet fred?

∴ Husk Jesus elsker alle med en moders kjærlighet, det viste han til verden da han på korset led. ∴

En er nådetidens dage for deg min kjære venn.

Snart kommer han og henter sin brud til himmelen.

∴ For Jesus snart skal komme, hans tid er såre nær, den frelste skare venter på sin brudgom kjær. ∴

A hvilken sorg og smerte at her tilbake stå,

og rope høyt om frelse, men svar du ei skal få.

∴ Der hjelper ingen tærer, der hjelper ingen bønn.

O, tenk i evig pine det er syndens lønn. ∴

Guttorm Hansen.

Vennestevne.

De frie venner holder stevne ved Mikkelslytten i Rakkestad søndag 27 juni.

Møter kl. 13 (1) og 17 (5).

Utne, Iversen, Trober, Lunde, Ødegård og Schie deltar.

Musikk fra Sarpsborg.

Mat og kopp medtas. Kaffe og mineralvann fåes kjøpt.

Velkommen i Jesu navn.

For vennene:

Johan Lia, Bredholdt.

Guds trofasthet.

«Men Herren er trofast, han skal styrke eder og bevare eder fra det onde.» (2. Tess. 3, 3). Og videre står der i 1. Tess. 5, 24: «Han er trofast som har kalt eder, han skal og gjøre det.»

Hvor det er godt i denne urolige og vanskelige tid å vite at Herren skal styrke og bevare oss dag for dag. Uten hans bistand var nok alt forgjeves — vi hadde omkommet i vår elendighet. Men Gud være takket at han holder oss oppe ved sin rettferds høyre. Han vil ikke slippe eller forlate oss, for han er trofast som ga løftet. No kan vi synge med sangeren: «Gud er trofast,» står det skrevet og vi vet at det er så. Vi som no i Herren lever, ser det daglig mer og mer. Om hans trofasthet og nåde, våre tanker kretse, hør! Ti det er dog overmåte skjønt og godt, han mot oss gjør.» I sannhet, Gud er god. Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss; for hans barmhjertighet har enno ikke ende. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. Klages. 3, 22—23.

Han leder oss ved sitt råd, og deretter opptar han oss i sin herlighet. Amen.

Er fortiden i Mjøndalen og virker. Har no vært her noen måneder, og Gud har møtt oss med sin rike velsegnelse og nåde. Flere stykker har allerede overgitt seg til Jesus og blitt herlig frelst. Takk og pris!

En masse folk besøker møtene våre, og flere av dem er kalt av Gud. Det er underlig å se no midt i våronna at folk strømmer til møtene. Når det er noe de er interessert i, da kommer de. Lokalet er fullt besatt hver møtekveld og Ånden er mektig tilstede. Vi venter et gjennombrudd — men alt har sin tid. Først må det såes, og siden kommer høsten. Slik er det på det materielle område, og det samme blir det i åndens verden. Store ting er allerede skjedd, og Gud har møtt sitt folk med en fornyelse i ånden. De åndelige gaver er blitt utdelt til menighetens oppbyggelse. Herren stadfester sitt ord med de medfølgende tegn. Ja, han kan gjøre mere enn det, langt ut over det som vi beder eller forstår. Gud være

lovett! Våre øyne er fremdeles vendt til ham som har all makt i Himmelen og på jord. Uten han så kan vi intet gjøre. Han er med, hvilken trøst, han er med hele livet ut. Han selv vil føre verket fram til seier. Fred over Guds Israel. (Salme 72, 17—18). Hjertelig hilsen.

Arnt Andersen.

p. t. Mjøndalen 28/5—43.

En ny bok

er utkommet på undertegnede forlag.

«SABBATEN I BIBELENS LYS.»

Denne bok inneholder opplysninger som er av stor betydning for de troende. Og særdeles for dem som er mindre kjent i de hellige skrifter, som ikke har lert å skjeldne mellom det edle og uedle.

Mange er helt uvitende om den forfalskning av Guds ord som adventistene fører.

Du vil finne at denne bok vil hjelpe deg til en klar forståelse om dette viktige emne. Boken er verdifull for alle sannhetssøkende som ønsker å bli bevarede fra falske lærebegreper. Boken er så å si en vegledning for alle troende i dette spørsmål.

Boken har allerede fått mange gode anbefalinger fra forskjellige forsamlingsledere.

Pinseforsamlinger og frie forsamlinger vil med glede sprede den i møtene og privat. Min Gud signe enhver som vil sprede sannheten mot alle falske angrep mot Guds Ord.

Boken koster kr. 1.00 + porto og fåes kjøpt fra forleggeren, adr. *Fredenburg, Skjeberg st., og Det Evangeliske Bokforlag, Sarpsborg.*

Boken «*Skilsmisse og gjengifte*» er en bok som enhver troende burde skaffe seg. Den fåes i Det Evangeliske Bokforlag, Sarpsborg, og hos *O. Karlsen, Fredenburg, Skjeberg st.* Prisen er kr. 0.75 + porto.

Boken imøtegår den villfarelse som er anm. Den vil være deg til hjelp for kropp og sjel.

Natten er såre nær, da ingen tid skal være mer.

En hilsen til alle troende. (1. Kor. 13, 13).

O. Karlsen.

Verden har mange religioner, men bare et evangelium. (George Owen).

Hele verden er min arbeidsmark. (John Westley).

Jeg ser ingen oppgave i verden uten den å arbeide for Kristus. (Henry Martyn).

Jo større oppgave desto større er gleden ved å utføre den. (Henry M. Stanley).

Misjonærens budskap er som tryl- lersens stav. (Charles Darwin).

Det å vinne verden for Kristus er den mest ærefulle og velsignelsesrike oppgave noe menneske kan gå inn for. (C. F. Schwartz).

De største hindringer for evangeliets utbredelse ligger innenfor kirken. (John R. Mott).

Hvorfor er de kristne satt her i verden om ikke for å gjøre det umulige i Guds kraft. (General S. C. Armstrong).

Kristi lære er en religion som venter av deg, at du skal gjøre noe. (Fr. Japan).

La oss gjøre framskritt på våre kne. (Joseph Hardy Neesima).

Si til kongen at jeg kjøper veget til Uganda med mitt liv. (James Hannington).

Jeg er ikke her for å feriere. Jeg er her etter ordre. (Hiram Bingham).

Enhver menighet burde underholde to prester — den ene for tusene her hjemme og den andre for millioner ute. (Jacob Chamberlain).

Ordet «mismot» finnes ikke i Guds rikes ordbok. (Melinda Kankin).

Stevne i Jakobselv.

Søndag 18. juli holdes vennestevne i V. Jakobselv. Alle er hjertelig velkommen.

A. Mathisen.

Stevne i Eidskog.

De frie venner i «Betel,» Ilag, holder stevne den 19. og 20. juni. Velkomstmøte lørdag kl. 8 etterm. i «Salen,» Magnor. Søndag møter i «Betel» kl. 11 og 3.

Talere: *G. Iversen* fra Sarpsborg og *A. Bustgård* fra Fredrikstad.

Alle som ønsker å overnatte kan melde seg til *A. Orderud, Magnor*. Velkommen i Jesu navn.

For menigheten:

G. Svan.